

Luvatussa maassa asuminen

”Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan.” (Sananl. 15:1.)

Avaintekstit:

Joos. 22;
Ef. 6:7;
Joh. 7:24;
4. Moos. 25;
Sananl. 15:1;
1. Piet. 3:8–9.

Yhteisössä asuminen voi toisinaan johtaa riitoihin ja jännitteisiin. Tämä pätee erityisesti seurakunnan kaltaisessa yhteisössä, jossa eri taustoista ja sosiaalisista yhteyksistä tulevat ja joskus täysin erilaisissa kulttuureissa kasvaneet ihmiset elävät ja työskentelevät yhdessä yhteisen päämäärän hyväksi.

Tällä viikolla tutkimme Joosuan kirjan lukua 22 ja haastetta, joka syntyi kansan keskuudessa tapahtuneesta suuresta väärinkäsityksestä. Kirjan alussa Joosua käski joitakin heimoja ylittämään Jordanin ja osallistumaan valloitukseen yhdessä Jordanin länsipuolella olevien heimojen kanssa (Joos. 1:12–18). Nyt kun tehtävä on suoritettu, he ovat vapaita palaamaan. He kuitenkin rakentavat Jordanin itäpuolelle alttarin, joka herättää huolta Jordanin länsipuolen heimojen keskuudessa.

Miksi on vaarallista tehdä hätiköityjä johtopäätöksiä toisten käyttäytymisestä? Miten voimme edistää ykseyttä seurakunnassa? Miksi on tärkeää pitää mielessä kutsumuksemme laajempi ulottuvuus eikä jäädä kiinni häiriötekijöihin? Käsittelemme näitä kysymyksiä tällä viikolla.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 13.12.2025

**SITOUTUMI-
NEN**

Lue Joos. 22:1-8. Mitä nämä jakeet kertovat meille ruubenilaisten ja gadilaisten sekä Manassan heimon toisen puoliskon sitoutumisesta?

Joosua vakuuttaa, että Jordanin toiselta puolelta tulevat heimot ovat täyttäneet täysin Mooseksen ja hänen itsensä asettamat velvoitteet, mikä merkitsi merkittävää omistautumista ja uhrautumista Israelin yhteiselle asialle. He taistelivat veljiensä rinnalla ”koko tämän ajan”, mikä tarkoitti noin kuudesta seitsemään vuotta (vrt. Joos. 11:18; Joos. 14:10; 5. Moos. 2:14). Heidän vaimonsa ja lapsensa olivat jääneet kotiin, Jordanin itäpuolelle, mutta silti he päättivät taistella uskollisesti veljiensä rinnalla, haavoittumisen ja kuoleman uhallakin.

Näissä jakeissa korostetaan epäsuorasti kansakunnan ja maan ykseyden merkitystä. Ne myös valmistavat tietä seuraavalle kertomukselle, joka viime kädessä kertoo ykseydestä. Pysyvätkö israelilaiset heimot yhtenäisinä huolimatta vahvasta luonnollisesta rajasta, jonka Jordan muodostaa niiden välille? Antavatko he maantieteen painaa leimansa heidän kansalliseen identiteettiinsä, vai antavatko he yhteisen ainoan Jumalan palvontansa pitää heidät Jumalan valittuna kansakuntana, yhtenäisenä ja vahvana hänen teokraattisen ohjauksensa alla?

Joosua selittää ainoan tavan, jolla tällainen uskollisuus on ollut mahdollista: he eivät palvelleet israelilaisia maanmiehiään, vaan Jahvea itseään, joka antoi heille tehtävän.

Tämä sama periaate löytyy myös Uudesta testamentista. Apostoli Paavali kehotti kristittyjä tekemään palveluksensa ikään kuin he työskentelisivät Jumalalle eivätkä vain ihmisille (ks. Ef. 6:7; Kol. 3:23; 1. Tess. 2:4). Onko olemassa korkeampaa kutsumusta kuin työskentely, viime kädessä, maailman-kaikkeuden Luojalles?

Jokapäiväisessä elämässä kohtaamme usein haasteita ja vaikeuksia, jotka voivat helposti lannistaa meidät ja saada meidät luopumaan taistelusta. Se on toisinaan helppoa. Voimme kuitenkin vedota Herran voimaan, joka lupaa olla kanssamme ja mahdollistaa, että voimme tehdä sen, mitä hän pyytää meiltä. Jos pidämme korkeamman kutsumuksemme mielessämme, voimme olla motivoituneita jatkamaan eteenpäin huolimatta niistä väistämättömistä haasteista ja lannistumisista, jotka ovat osa syntiinlangennutta olemassa-oloamme täällä.

SYYTÖKSIÄ

Lue Joos. 22:9-20 kertomus heimojen paluusta. Mitä syytöksiä Jordanin länsipuolella asuvat heimot esittävät Jordanin itäpuolella asuvia heimoja vastaan? Missä määrin nämä syytökset olivat perusteltuja?

Toisin kuin jakeessa 10, jossa itäpuolen heimoja kutsutaan niiden tavanomaisessa muodossa (ruubenilaiset, gadilaiset jne.), jakeessa 1 käytettiin erilaista ilmaisuja: Ruubenin heimo, Gadin heimo ja Manassen heimon toinen puolisko, mikä on vastakohta muille israelilaisille (Joos. 22:11), ja edustaa siten eri kokonaisuutta.

Kertomuksessa ilmaisu "kaikki israelilaisten seurakunta" (Joos. 22:12. VKR) viittaa vain yhdeksään ja puoleen Jordanin länsipuolella olevaan heimoon, mikä korostaa näiden kahden ryhmän välille syntynyttä kuilua. Tätä seuraavan kertomuksen perimmäinen kysymys onkin, voidaanko joen itäpuolella asuvia heimoja pitää israelilaisina.

Olettaisimme, että kertomus päättyisi sujuvasti, mutta jännitteitä syntyy, kun idästä tulleiden heimojen kerrotaan pystyttäneen oman alttarin Jordanille. Tekstissä ei ole mitään syytä teolle, eikä siinä kuvata alttarin tehtävää tai siihen liittyvää erityistä toimintaa. Kyseisen alttarin merkitykseen liittyvä epäselvyys lisääntyy entisestään, jos tarkastelemme aiempaa, ensimmäistä Jordanin ylitystä luvuissa 3 ja 4. Tuolloin koko Israel saapui Jordanin rannalle ylittääkseen joen Kanaaninmaahan. Tässä osa Israelista tulee Jordanille, mutta nyt ylittääkseen joen vastakkaiseen suuntaan.

Molemmissa tapauksissa pystytetään kivirakennelma. Ensimmäinen toimi muistomerkkinä, kun taas jälkimmäinen mielletään mahtavaksi alttariksi. Väistämättä mieleen tulee kysymys: "Mitä nämä kivet merkitsevät?" (vrt. Joos. 4:6, 22). Onko tämä alttari rakennettu uhraamista varten vai onko se vain muistomerkki? Ovatko nämä muut heimot jo alkaneet langeta luopumukseen?

Joosuan, Eleasarin tai heimopäälliköiden kuulematta jättäminen luo tilaa väärinkäsitykselle, joka voi mahdollisesti johtaa kauheaan konfliktiin.

Mihin Jeesus ja Paavali viittaavat, kun he kehottavat meitä välttämään toisten tuomitsemista? Lue Luuk. 6:37; Joh. 7:24; 1. Kor. 4:5. Miksi on niin helppoa tehdä vääriä johtopäätöksiä toisten motiiveista?

MENNEI- SYYDEN VAINOAMA

Lue Joos. 22:13-15 uudelleen, mutta nyt 4. Moos. 25. luvun valossa. Miksi israelilaiset valitsivat Pinehasin kahden ja puolen heimon valtuuskunnan johtajaksi?

Ennen kuin huhut siitä, mitä voitaisiin pitää itsenäisyysjulistuksena, muuttuvat täydeksi todeksi, yhdeksän ja puoli heimoa, jotka alkutekstissä on nimetty kahdesti "Israelin pojiksi" (Joos. 5:2, 3; käännetty "israelilaiset"), lähettävät valtuuskunnan selvittämään alttarin tarkoitusta ja merkitystä. Valtuuskuntaan kuului Pinehas, ylipappi Eleasarin poika, joka seuraisi tässä tehtävässä Eleasarin kuoleman jälkeen (Joos. 24:33). Pinehas oli jo saanut jonkin verran näkyvyyttä pappina, joka teki lopun Israelin irstailusta Baal-Peorissa (4. Moos. 25; vrt. 5. Moos. 4:3).

"Pinehas, joka oli pappi Aaronin pojan Eleasarin poika, astui silloin esiin väkijoukosta. Hän otti käteensä keihään, meni miehen jäljessä teltan perälle ja lävisti keihäällä molemmat, israelilaisen miehen ja midianilaisen naisen, nauliten heidät siihen paikkaan. Silloin israelilaisia ahdistanut vitsaus lakka-si[.]" (4. Moos. 25:7-8.)

Pinehasilla oli varmasti jonkinlaista vaikutusvaltaa. Muut lähettiläät olivat Jordanin länsipuolella asuvien yhdeksän ja puolen heimon edustajia, joista kukin oli Israelin heimon päällikkö (kirjaimellisesti "isänsä huoneen päämies").

Valtuuskunta aloittaa pyhäinhäväistystä ja kapinaa koskevan syytteen virallisella profeettallisella kaavalla "näin sanoo" (VKR). Erona tässä on se, että ei puhu Herra vaan "koko Herran seurakunta" (Joos. 22:16, VKR). He esittävät syytöksen, jonka mukaan Israel syyllistyi rikkomukseen, petokseen ja kapinaan. Termi "rikkomus" on sama hepreankielinen sana, jota käytettiin kuvaamaan Akanin syntiä (Joos. 7:1), ja se esiintyy useita kertoja viidessä Mooseksen kirjassa (esim. 3. Moos. 5:15; 3. Moos. 5:21; 4. Moos. 5:6, 12). Akan ja Baal-Peor toimivat ennakkotapauksina: toinen petoksesta ja toinen kapinasta. Ne ilmentävät myös yhdeksän ja puolen heimon pelkoa siitä, että luvattoman alttarin rakentaminen johtaa luopumukseen, epäjumalanpalvelukseen ja moraalittomuuteen, mikä nostattaa Herran vihan koko Israelin kansaa kohtaan.

Miten Jumalan armo voi auttaa varmistamaan, etteivät menneisyytemme tragediat määritä tapaa, jolla koh telemme lähimmäisiämme nykyään?

LEMPEÄ VASTAUS

Lue Joos. 22:21-29 ja Sananl. 15:1. Mitä voimme oppia Jordanin itäpuolella elävien heimojen vastauksesta?

Syytetyn vastaus, joka on yhtä suoraviivainen ja voimakas kuin syytöskin, muodostaa kielellisesti tämän luvun sydämen. Tähän asti heimot eivät ole vastanneet syytöksiin, vaan ovat sen sijaan kuunnelleet hiljaa heitä vastaan esitetyt syytökset. Kun otetaan huomioon syytteiden vakavuus, heidän kärsivällisyytensä on esimerkillistä, sillä he tuovat esille seuraavan sananlaskun todellisen merkityksen: "Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun, loukkaava sana nostaa vihan." (Sananl. 15:1.)

Puolustuksen avauslause on sarja Israelin Jumalalle annettuja jumalallisia nimiä: *El, Elōhīm, Jahve* (Joos. 22:22). Se toistetaan kahdesti kasvavalla voimalla, sillä siitä tulee juhallinen vala, jonka tarkoituksena on hälventää epäilykset ja väärät syytökset, jotka melkein johtivat sisällissotaan Israelissa. He ovat vahvasti vakuuttuneita siitä, että Jumala tuntee ja ymmärtää tilanteen täysin, ja he toivovat, että läsnä oleva valtuuskunta päätyy samaan johtopäätökseen. Nuo kaksi ja puoli heimoa tunnustavat myös vastuunsa Herran edessä kutsumalla hänet kostamaan (vrt. 5. Moos. 18:19; 1. Sam. 20:16), jos he todella ovat syyllisiä.

Seuraavaksi ilmenee yllättävää, mikä toisaalta osoittaa syytteen perusteen mitättömäksi (alttari ei voi toimia vain uhripaikkana) ja toisaalta paljastaa heidän todellisen motiivinsa. Pelko Israelista erottamisesta, ei niinkään luopumus, oli heidän toimintansa todellinen syy. Näin ollen alttarin rakentaminen ei ole todiste luopumuksesta, kuten oli oletettu. Itse asiassa totuus on päinvastainen: he ovat toimineet Herran pelosta, aivan kuten Jordanin länsipuolella asuvat heimotkin tekivät. Israelin ykseyden todellinen perusta ei ole maantieteellinen tai perinnön fyysinen laajuus, vaan heidän hengellinen uskollisuutensa Herran vaatimuksille.

Joen länsipuolen heimojen aito huoli paljastuu myös heidän aidossa ilossaan, kun itäpuolen heimojen viattomuus selviää. Sen sijaan, että he olisivat kokeneet tappion veljiensä väitteiden vuoksi, he osoittavat aitoa iloa siitä, että heidän epäilyksensä osoittautuivat vääriksi. Israelin sisällissota vällettiin ja kansakunnan ykseyys säilyi.

Miten käsittelet väärät syytökset? Katso Ps. 37.

RISTIRIIDAN RATKAISU

Lue Joos. 22:30-34. Miten tämä koko tapahtuma antaa meille joitakin näkemyksiä ristiriitojen ratkaisemisesta ja tavoista varmistaa seurakunnan ykseys? (Vrt. Ps. 133; Joh. 17:20-23; 1. Piet. 3:8-9).

Joosuan kirjan luvun 22 kertomuksesta löytyy useita kommunikoinnin periaatteita, joita voidaan soveltaa jokapäiväisiin ihmissuhteisiin perheessä, seurakunnassa ja yhteisössä.

1. Kun asiat menevät tai näyttävät menevän pieleen, on parasta kommunikoida sen sijaan, että havainnot tukahdutaan, kunnes ne räjähtävät. Jumalan kansan on hyvä välttää välinpitämättömyyttä ongelmien noustessa esiin. Mikäli Jordanin itäpuolen heimot olisivat ilmoittaneet aikomuksestaan rakentaa alttari, koko ongelma olisi tietenkin voitu välttää.

2. Vaikka tuomiosta oltaisiinkin vakuuttuneita, ei pidä tehdä hätiköityjä johtopäätöksiä. Jordanin länsipuolella asuneet heimot uskoivat nopeasti korviinsa kantautuneen huhun ja tekivät väärän johtopäätöksen, että Jordanin itäpuolella asuneet heimot olivat jo luopuneet uskosta.

3. Keskustellaan todellisista tai havaituista ongelmista, ennen kuin toimitaan johtopäätösten perusteella.

4. Ollaan valmiita tekemään uhrauksia ykseyden saavuttamiseksi. Jordanin länsipuolella asuvat heimot olivat halukkaita luovuttamaan maataan itäpuolen heimoille, jotta se ei ajautuisi luopumukseen.

5. Kun henkilöä syytetään väärin tai oikeutetusti, vastataan lempeästi, mikä kääntää vihan pois. Syytökseen vastaaminen vastasyytteellä ei koskaan johda rauhaan. Yritetään ymmärtää ennen kuin yritetään tulla ymmärretyksi.

6. Iloitaan ja ylistetään Jumalaa, kun rauha on palautunut. On hienoa nähdä, että suurin osa israelilaisten seurakunnasta tunsii aitoa iloa, kun he saivat tietää kahden ja puolen heimon todellisen motivaation. He eivät olleet niin ylpeitä antamastaan tuomiosta, etteivät he olisi voineet myöntää olleensa väärässä sitä tehdessään.

Mikäli Jordanin itäpuolella asuvat heimot olisivat luopuneet uskosta, Israelin kansa olisi noudattanut liiton vaatimuksia. Ykseys ei voi koskaan olla peruste totuuden vesittämiselle tai raamatullisista periaatteista luopumiselle. Seurakuntakurin tulisi kuitenkin aina olla viimeinen keino! Kuinka erilaisilta seurakuntamme näyttäisivätkään, jos näitä yksinkertaisia periaatteita sovellettaisiin johdonmukaisesti!

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 112–115 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 498–502.

”Niin tärkeää kuin toisaalta onkin, ettei syntiin suhtauduta mitenkään leväperäisesti, ei sovi myöskään eksyä tuomitsemaan harkitsemattomasi eikä epäilemään ilman perusteita. –

Ruubenilaisten ja heidän seuralaistensa viisasta esimerkiksiä kannattaa seurata. Heitä arvosteltiin väärin ja nuhdeltiin ankarasti, kun he vilpittömästi pyrkivät parantamaan keskuudessaan tosi uskonnon asemaa, mutta he eivät ilmaisseet vähintäkään suuttumusta. Kohteliaasti ja kärsivällisesti he kuuntelivat veljiensä syytöksiä ennen kuin ryhtyivät puolustautumaan, ja sitten he antoivat täyden selvityksen vaikuttimistaan ja todistivat olevansa syyttömiä. Näin saatiin sovinollisesti poistetuksi vaikeus, joka oli näyttänyt seurauksiltaan niin uhkaavalta.

Väärin syytettyinäkin on oikeassa olevilla varaa pysyä tyyminä ja hienotunteisina. Jumala on tietoinen kaikesta, mitä ihmiset ymmärtävät ja tulkitsevat väärin, ja voimme turvallisesti jättää asiamme hänen käsiinsä. Yhtä varmasti kuin hän paljasti Aakanin syyllisyyden, hän on puolustava niiden asiaa, jotka luottavat häneen. Kristuksen mielenlaadun elävöittämällä on sitä rakkautta, joka on pitkämielinen ja lempeä.

Jumala tahtoo kansansa keskuudessa ilmenevän yksimielisyyttä ja veljellistä rakkautta. Vähän ennen ristiinnaulitsemistaan Kristus rukoili, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä niin kuin hän on yhtä Isänsä kanssa, jotta maailma uskoisi, että Jumala oli lähettänyt hänet. Tämän liikuttavan ja ihmeellisen rukouksen vaikutus ulottuu halki aikojen meidän päiviimme asti, sillä hän sanoi: ”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun” (Joh. 17:20). Joskaan emme saa luopua yhdestäkään totuuden periaatteesta, meidän tulisi aina pyrkiä tähän yhteyteen.” (2AO 114–115.)

Keskustelunaiheita:

1. Miten Paavalin kehoitus pitää toista parempana kuin itseään (Fil. 2:3) voi auttaa meitä välttämään pahojen oletusten esittämistä veljistämme ja sisaristamme?

2. Miksi ylireagoimme usein tilanteissa, joissa olemme itse epäonnistuneet tai tehneet virheitä aiemmin? Miten voimme välttää tätä taipumusta?